

Zaterdag 4 november 1916.

Dezen morgen met een bedankingsbrief voor het gezonden pak van 7 sept. ll. naar de groote Post. Eerste winket: "Aanneming van brieven."

"Voor 's Gravenhage."

"Hier niet aanneembaar, vraag het aan Schalter 3."

Daar gestaan met den open omslag in de hand. Twee militaire beambten zijn er in gesprek en zien niet op. Na lang dralen nadert er een. Hij leest het adres: "Voor wie is de brief?"

"Het staat er op: voor den geheimschrijver der Gesandtschaft in den Haag,?" leest hij: "is dat een verwante van u?"

"Ja."

"Waarover handelt dit stuk?"

"Het is een bedankingsbrief."

"Voor wat?"

"Voor een gezonden pak."

Hij doorloopt den inhoud: "Nicht erlaubt."

"Herr x heeft mij nochtans dit adres aangegeven: door het Generaal-Gouvernement in Brussel moet hij gaan."

"Daar kan ik mij niet mede bemoeien, ga ginds in de laatste deur en vraag naar den heer Hauptmann. Hij zal bescheid geven." Zijn toon is heel hoffelijk.

Op de aangeduide deur geklopt. Binnengelaten in een heel ruime zaal: "Wat verlangt gij?" De brief wordt getoond, alles verklaard: "men zendt mij naar hier."

Ik krijg een stoel. "Der Herr Hauptmann ist nicht da."

"Zal hij lang weg wezen?"

"Hij kan alle oogenblikken te verwachten zijn."

En ik ook wacht: een lange reeks heel helle, groote vensters in de rechthoekige zaal; een dubbele reeks tafeltjes, waar soldaten schrijfwerk onderzoeken. Niemand geeft acht op mij. Ik kan gerust alles waarnemen. Eindelijk... ja eindelijk! komt een kleine, heel jonge officier binnen; een beambte zegt hem een paar woorden en leidt hem bij mij. Hij buigt het hoofd en nog eens wordt het geval verklaard.

Hij bestudeert het adres en leest den brief, wat ziet hij er toch jong uit om reeds Herr Hauptmann te heeten.

"Zulke verzendingen zijn niet erlaubt," verklaart ook hij, en nu begint weder dezelfde litanie van vragen en antwoorden over heer x en de duitsche Gesandtschaft in den Haag.

Hij neemt een besluit: "Ja, ik zal den brief opsturen."

En ik dwaselijk: "Moet hij niet eerst naar het Prüfungsbureau?"

"Het is hier 't Prüfungsbureau."

"Wanneer zal hij afgeleverd worden?"

"Morgen."

"O zoo vroeg! nu, dat alles zoo traag gaat."

"Hij vertrekt met een specialen dienst."

"Hoeveel?"

Hij zegt een cijfer. Hij krijgt een bankbriefje, maar Herr Hauptmann kan niet wisselen en altijd met den brief in de hand gaat hij zelf in een andere plaats om pasgeld en laat mij uit met een uiterst beleefden groet en een bedanking van mij. Het geheel heeft nagenoeg gansch den morgen geduurd. En dat zijn de vreugden van een bezoek aan de Post Zentrale voor de spoedbestelling van enkele regelen in een bezette stad.

Virginie **LOVELING** (« *In oorlogsnood* »)